

Tot té el seu moment,
sota el cel hi ha un temps per a cada cosa. (Cohélet 3, 1)
XXVIIIè Diumenge - 2026 - Núm. 381

Cribatge

Avui no prenc jo la iniciativa de ser ara present davant el Senyor. Avui hi soc seleccionada. He passat el cribatge? La tardor em convida a romancejar. Dubto si acceptar la proposta. Em deixo portar pels distractors: mòbil, pensaments que m'atrapen, emocions que m'alteren, decepció, desesperança... Convidada com hi sóc, em deixo endur pel que em té dividida, pels distractors que no em deixen ser-hi del tot.

En aquestes, cerco amb delit el que m'ajudi a enfocant-me: em concentro en la respiració. Miro com ser-hi present, ja no a bocins, sinó tota jo, tot jo. Així estant, imagino ara la silueta del meu cos, com si l'aguaités a distància. La distància necessària per sentir que soc escollida, tot i tractar malament l'espai i el temps que se'm regala, la vida que se m'ofereix. Soc escollida quan els motius d'exclusió que tindria, tot i no dur el vestit de festa.

Per ser-hi ara, aquí, convidada a aquesta estona amb el Senyor, no m'han demanat comptes, ni llistat de mèrits ni d'encerts. Una cosa sí se'm demana per passar el cribatge: vestit de festa. La indumentària que em fa apte per ser-hi no té massa a veure amb una llüïsor que encega. La roba que se'm demana té més a veure amb aquella que deixa transparentar forats, foscors, desendreces i xacres, la que fa perceptible tot el que voldria fer desaparèixer de mi. La que m'hi disposa com un infant. Em pregunto on trobo aquest vestit, quin comercial me'l vendrà, quin poder adquisitiu em permetrà adquirir-lo. Novament atrapada pel preu que n'hauré de pagar.

El preu el posa la humilitat, la disposició a ser escollida quan no dono la talla, quan "bons i dolents" formen part del tot. Així estant, acullo el que em ressona a bo i el que em ressona a dolent. Passo el cribatge, perquè la talla no la donen els encerts. Em trobo rebuda davant el Senyor, des del TOT i amb el TOT que sóc. Amb aquesta finor, llegeixo ara [Mt. 22, 1-14](#).

"Nada te turbe"
Taizé

«També he descobert que Déu ens troba sobretot en aquelles parts de nosaltres mateixos que ens agradaria fer desaparèixer. I aquí no parlo de les parts de la nostra personalitat inclinades al pecat, sinó d'aquells racons de nosaltres mateixos que ens avergonyeixen, aquells on no podem mostrar-nos amb autosuficiència i seguretat, sinó que intentem ocultar. És en aquestes parts on som més vulnerables i per tant, més oberts a Déu». (J. Martin, s.j.)

Vetllant per aquest moment final, tanco l'estona compartida amb el Senyor amb un Parenostre. Hi sumo avui la pregària de Teresa d'Àvila, que faig mentre m'afegeixo al cant.